

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2014) 2155 wersja ostateczna z dnia 27 marca 2014 r. przyznającej Teva Generics pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Zoledronic acid Teva Generics – Zoledronic Acid”.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, co do zasady taki sam lub podobny do zarzutu podniesionego w sprawach T-472/12 Novartis Europharm/Komisja ⁽¹⁾ i T-67/13 Novartis Europharm/Komisja ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012 C 389, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. 2013 C 101, s. 24.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Ackermann Saatzeit i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-559/14)

(2014/C 388/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ackermann Saatzeit GmbH & Co. KG (Irlbach, Niemcy); Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG (Hohenmocker, Niemcy); Deutsche Saatveredelung AG (Lippstadt, Niemcy); Ernst Benary, Samenzucht GmbH, (Hann. Münden, Niemcy); Freiherr Von Moreau Saatzeit GmbH (Osterhofen, Niemcy); Hybro Saatzeit GmbH & Co. KG (Kleptow, Niemcy); Klemm + Sohn GmbH & Co. KG (Stuttgart, Niemcy); KWS Saat AG (Einbeck, Niemcy); Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG (Hohenlieth, Niemcy); Nordsaat Saatzeit GmbH (Halberstadt, Niemcy); Peter Franck-Oberaspach (Schwäbisch Hall, Niemcy); P.H. Petersen Saatzeit Lundsgaard GmbH (Grundhof, Niemcy); Saatzeit Streng – Engelen GmbH & Co. KG (Uffenheim, Niemcy); Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy); Strube Research GmbH & Co. KG (Sölingen, Niemcy); Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR (Südlohn-Oeding, Niemcy); i W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (Leopoldshöhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. de Jong, P. Vlaeminck i B. Van Vooren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150, s. 59); oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Unia jest Umawiającą się Stroną Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Nowych Odmian Roślin wdrożonej w Unii rozporządzeniem w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ⁽¹⁾. Artykuł 15 lit. c) tego rozporządzenia uznaje tzw. „wyłączenie na rzecz hodowców” oznaczające, że prawa do ochrony odmian roślin nie obejmują działań „podjętych w celu hodowli lub odkrycia i rozwijania innych odmian”. Zaskarżony akt znacznie ogranicza wspomniane wyłączenie na rzecz hodowców, przez co narusza wiążące i bezpośrednio skuteczne międzynarodowe zobowiązanie Unii. Poza tym wyłączenie na rzecz hodowców jest uznane w art. 27 porozumienia w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego. Chociaż Unia nie jest stroną tego porozumienia, zaskarżony akt zasadniczo wymaga, aby państwa członkowskie naruszyły swoje zobowiązania międzynarodowe wynikające z rzeczonoego porozumienia.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Unia Europejska jest zobowiązana do zachowania różnorodności biologicznej Ziemi, jako strona Konwencji o różnorodności biologicznej oraz na mocy art. 3 ust. 5 TUE. Zaskarżone rozporządzenie znacznie zahamuje wszystkie wysiłki odnoszące się do ochrony różnorodności biologicznej roślin i w związku z tym jest sprzeczne z wymienionym zobowiązaniem międzynarodowym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżony akt opiera się jedynie na art. 192 ust. 1 TFUE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wybór podstawy prawnej aktu Unii musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej W zakresie w jakim omawiany akt zmierza do ustanowienia środków zapewniających zgodność użytkowników na rynku wewnętrznym Unii z przytoczonym wcześniej protokołem, podstawą prawną omawianego rozporządzenia powinien być art. 114 TFUE. Wybór podstawy prawnej wywołuje skutki co do treści aktu, a zatem ma zasadniczy wpływ na proces legislacyjny, gdyż cele, dla realizacji których te podstawy prawne mogą zostać użyte są całkowicie odmienne.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że omawiane rozporządzenie całkowicie narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE w zakresie w jakim: po pierwsze dane ilościowe zawarte w ocenie wpływu nie przełożyły się w żaden sposób na wnioski, które oparto wyłącznie na argumentach „jakościowych”; po drugie całkowicie pominięto fakt, że sektor hodowli roślin zostanie poważnie i wyraźnie dotknięty z tego powodu, że zasoby genetyczne stanowią istotę tego sektora, a nie jedynie podrzędny aspekt jego działalności; po trzecie rozporządzenie skutkuje całkowicie nieproporcjonalnym ograniczeniem art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; po czwarte nakłada na sektor hodowli roślin de facto nieograniczony w czasie obowiązek rejestrowania i przechowywania informacji na temat działalności tego sektora; wreszcie dostępne są mniej kosztowne rozwiązania, co wynika z Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie wywołuje stan całkowitej niepewności hodowców roślin co do prawa w zakresie w jakim po pierwsze: zakres stosowania rozporządzenia zależy od tego czy państwa zdecydują się zachować suwerenne kompetencje odnośnie do zasobów genetycznych; po drugie rozporządzenie zawiera definicje, które można interpretować w różny sposób, nie pozwalające stwierdzić czy należy uznać, iż zasoby genetyczne zostały „wykorzystane”; po trzecie z faktu różnych możliwych interpretacji rozporządzenia wynika ryzyko de facto retroaktywnego stosowania rozporządzenia; wreszcie, rozwój dobrych praktyk jedynie „może” ograniczyć ryzyko braku zgodności użytkowników podlegających zaskarżonemu rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz. U. L 227, s. 1)

**Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding i in. przeciwko
Parlamentowi i Radzie**

(Sprawa T-560/14)

(2014/C 388/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV (Hoorn NH, Niderlandy); Agriom BV (Aalsmeer, Niderlandy); Agrisemen BV (Ellewoutsdijk, Niderlandy); Anthura BV (Bleiswijk, Niderlandy); Barenbrug Holding BV (Oosterhout, Niderlandy); De Bolster BV (Epe, Niderlandy); Evanthia BV (Hoek van Holland, Niderlandy); Gebr. Vletter & Den Haan VOF (Rijnsburg, Niderlandy); Hilverda Kooij BV (Aalsmeer, Niderlandy); Holland-Select BV (Andijk, Niderlandy); Könst Breeding BV (Nieuwveen, Niderlandy); Koninklijke Van Zanten BV (Hillegom, Niderlandy); Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV (Emmeloord, Niderlandy); Kwekerij de Wester-Bouwing BV (Rossum, Niderlandy); Limgroup BV (Horst aan de Maas, Niderlandy) i Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;